

Der Herre Jesus Kristus huob uf siniu ougen in den himel unde sprach

(Kázání na vigílii Nanebevstoupení, S111)

Pán Ježíš Kristus pozvedl své oči k nebi a pravil: „Otče, přišel čas, oslav svého Syna, aby tě i tvůj Syn oslavil.“- Jan 17

Tuto modlitbu vyslovil náš pán Ježíš Kristus veřejně, i když to mohl učinit vskrytu. Ale učinil nám tím vhodný příklad. Neboť když nyní vyslovil to slovo, bylo mu i to dílo naplnit a zemřít na kříži. Poskytl tím slovem svým učedníkům naučení, aby svou ochranu v nouzi tak hledali u Boha, a že jako byl jejich učitelem, je i jejich vykupitelem. Koneckonců je to vlastnost veškerého tvorstva – že když mu chce někdo uškodit, utíká se na místo, kde má svou obživu.

A tak je to i s námi, neboť – jak říká svatý Chrosostomus: „Kdykoli člověka něco souží, zapomene na vše a uteče se k Bohu, poněvadž in je původce jeho života a udržuje ho při životě. A jak říká svatý Augustin: „Kdo chce, aby mu nikdo neuškodil, ať se drží u Boha, jemuž nikdo nemůže uškodit.“

A také se nám to ukazuje na Mojžíšovi, neboť dokud držel paže vztažené a modlil se, měl izraelský lid navrch, ale když ruce spustil, měl navrch lid Lamechův. V celém Písmu označuje izraelský lid duchovní osoby, jež mají ve zbožné modlitbě přemáhat svá pokušení.

O tom hovoří [Jan] Damašský, že totiž modlitbou duchovních je touha vzpínající se k Bohu.

Proto držel Mojžíšovi jednu paži Áron a druhou Ur. Áron znamená neustálou odvahu, s níž je člověk stále připraven bránit se pokušení. Když ta přistoupí, je člověku snazší trpět. Tak se také má člověk dopředu posilovat skrze myšlení, aby až se ho něco tkne, mu to bylo pomocí. A Ur znamená horoucí lásku, jež je tak silná, že odumřelé a nemožné činí možným. - TO tedy bylo řečeno o tom prvním: Pán pozvedl oči k nemi a pravil: Otče, přišel čas, oslav svého Syna“

A Chrysostomos o tom říká, že Pán k této své modlitbě povstal a znamená to čistotu, se kterou se má člověk pozvednout ze hříchu.

Za druhé pokud se člověk modlí o pokoru, dojde k tomu, o čem mluví svatý Augustin: „Pane, to je tvůj nejlepší služebník, který touží přede vším poznat a naplnit tvoji vůli. Neboť kdo se bez odporu řídí boží vůlí, nemůže bez ní být. Tušení o ní měl svatý Augustin ještě, když byl nevěřící a chtěl se obrátit. A bál se, že v í neobstojí. A tu mu bylo řečeno: „Obrát se k Bohu, on tě neopustí a přijme tě. Neboť boží Syn je dědicem svého Otce v jeho božské slávě a obrazem jeho věčné podstaty a silou povznášející vše. A svatý Augustin říká, že slávu, kterou člověk obdrží po tomto životě, můžeme okoušet už zde. Totiž nakolik se Kristu zde člověk připodobní v pokoře, natolik mu bude podoben v slávě na nebesích.

Za třetí bychom si měli povšimnout, o co máme prosit. To je [naznačeno tam], když pán Ježíš řekl: „Otče, oslav svého Syna, aby tě také Syn oslavil. Tvá sláva je v tom, že jsi udělil věčnou odměnu těm, kteří mě přijali a věří v tebe. To je život věčný, že poznáme tebe, pravého Boha, a Ježíše Krista, jehož jsi poslal.“

Písmo říká, že kde se uvádí jedna nebo dvě osoby, má se rozumět i třetí.

Mistři si kladou otázku, v čem je pravé jádro věčného života. A říkají, že je to poznání, a někteří říkají, že je to láska.

A já říkám, že to je obojí. Láska bývá občas slepá, poněvadž kam ji poznání zavádí, tam se se vši

mocí vrhne. Proto pravil Pán: „Otče zachovej mi mou čest a dej jim věčný život, který jsem jim přislíbil. To znamená, že když se poznání dotkne Boha a on jeho, znelíbí se mu vše nepodobné [Bohu], co nás činí nepodobnými Bohu. A [dále] říká: „Neprosím tě za svět, ale za ty, které jsi mi dal ze světa. Dokud jsem byl u nich, chránil jsem je, ale nyní je svěřuji tobě, abys jim dal věčný život, který jsem já přijal od tebe. Protože nakolik Bůh pozná Boha, natolik bude s ním sjednocen. A protože věnujeme své srdce tolik tvorům, odcizujeme se sobě, a máme o těch věcech větší poznání než o sobě. Ale vskutku duchovní člověk poznává lépe sebe než jiné, proto, že se nestará o časné věci.